

Единъ день той стоеше на постъ при портата, на другия си почиваше, и тихъ, почти безплътенъ, като всѣкога, правѣше своитѣ разходки изъ гората, заобиколенъ отъ чернитѣ скворци. Но презъ това време, докато Живко стоеше на портата, ние разбрахме, че той страда отъ нѣкаква чудновата болестъ.

Веднѣжъ на границата стана сблъскване, едно отъ тия безсмислени и безцелни избивания, които сж нѣщо обикновено на това мѣсто. Паднаха убити двама наши войника. Цѣлъ день въ заставата кипѣше необикновено движение. Пристигаха подкрепления отъ другитѣ постове и застави, тичаха куриери, идѣха войници отъ постоветѣ, уморени, зачервени, придружени отъ своитѣ кучета, и тѣ настрѣхнали и наежени. Живко наблюдаваше всичко това, виждаше, че става нѣщо недобро, но още си оставаше спокоенъ и съ твърди стѣпки се разхождаше предъ портата съ натѣкнатъ ножъ на пушката си.

Но ето надвечеръ се завърнаха пратенитѣ на помощъ команди, отъ които вече нѣмаше нужда, и съ тѣхъ идѣха две носилки, въ които носѣха убититѣ. Войницитѣ вървѣха въ строй, ножоветѣ на пушкитѣ имъ правилно се поклащаха ту на една, ту на друга страна, краката имъ пазѣха такта, но стѣпкитѣ имъ не издаваха шумъ. Очитѣ на всички бѣха загаснали, лицата имъ бѣха изопнати и сурови.